

**MERCURY
A JÁ**

Můj život s Freddie

JIM HUTTON
& Tim Wapshott

Mercury a já

Mercury a já

*Jim Hutton
a Tim Wapshott*

slovar

Copyright © 2013, Jim Hutton and Tim Wapshott
Translation © 2020, Michael Talián
Czech edition © 2020, Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí
být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné
podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez
předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Z anglického originálu *Mercury and I*
vydaného v roce 1995 nakladatelstvím Bloomsbury Publishing
přeložil Michael Talián
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v roce 2020
Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je doporučením
pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0134-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Pro moji rodinu, Marthu a Stephena

Obsah

Poděkování	9
Úvod	11
Předmluva	15
1 Jaký Freddie?	17
2 Ujasni si to	37
3 Výjimečný podfuk	55
4 Nákupní horečka	76
5 Máš padáka	92
6 Předehry a začátečníci	111
7 Duckinghamský palác	128
8 Odchod do ústraní	145
9 Průvan v kamarádech	166
10 Smíření	185
11 Před realitou není úniku	203
12 Žít si po svém	222

Poděkování

Za pomoc s realizací tohoto projektu bych rád poděkoval mnoha lidem. V první řadě bych chtěl poděkovat Dominiku Dennymu za to, jak se o mě zasazoval. Bez něho by tato kniha nevznikla.

Dále bych rád poděkoval Timu Wapshottovi za pomoc s usměrňováním mých myšlenek. Rovněž bych chtěl poděkovat Gilesu Gordonovi, mému literárnímu agentovi ze Sheil Land Associates.

Projevit uznání za podporu bych chtěl mnohým, ale nejprve se omlouvám všem, na něž jsem nedopatřením zapomněl. Mé srdečné díky si tedy zaslouží následující: John Alexander, dr. Gordon Atkinson, Liz Bennettová, Bloomsbury Publishing a. s., John Deacon, Joe Fannelli, Leslie Freestone, Peter Freestone, Terry Giddings, Julian Hedley, Robert Kirby, Sonia Landová, Debbie Lengová, Philip Loveday, Brian May, Billy Mullen, John Rowell, Dominique Taylorová, Roger Taylor, Nicholas Wapshott, Misa Watanabeová, a v neposlední řadě Jacky Gunnová a všichni členové fanklubu Queen.

Konečně, většina fotografií z této publikace pochází z mé sbírky. Za ty ostatní bych však rád poděkoval Richardu Youngovi a Mise Watanabeové.

Jim Hutton
Londýn W12
srpen 1994

Úvod

Jim Hutton byl člověk, jehož Freddie Mercury nazýval „svým manželem“ v 80. letech, dávno předtím, než bylo něco podobného myslitelné, natož reálně a legálně možné. Letos by se Freddie Mercury dožil 67 let. A jeho dlouholetému milenci Jimu Huttonovi by bylo 64. Životy obou tragicky zkrátilo špatné zdraví.

Freddie, jak je obecně až příliš dobře známo, prohrál svůj nerovný boj s AIDS roku 1991 v pouhých 45 letech. Jim, který se domníval, že ho virem HIV nakazil Freddie, nakonec Freddieho přežil o 18 let. Jim byl ovšem silný kuřák a 1. ledna 2010, pouhé tři dny před nedožitymi 61. narozeninami, nakonec podlehl rakovině plic.

Jim se zdál být pro nejextravagantnější rockovou superstar na světě tím nejméně pravděpodobným partnerem. V mnoha ohledech byl naprostým protikladem svého šoumenského milence. Na Ira byl Jim obzvláště tichý a zdrženlivý a ve společnosti býval nesmírně plachý. Vztah, který se mezi nimi rozvinul, byl podobně nepravděpodobný – čím mohl skromný pánský holič uspokojit nejexcentričtějšího rockera planety? A Jim nejenže mohl, ale také to dokázal.

V letech 1993 a 1994 jsem Jimovi pomáhal sepsat tyto vzpomínky na jeho pozoruhodný život s Freddiem. Jim se nezaprodal. Nepropadl dojmu, že má v sobě šoubyznysovou otevřenost, s níž by se mohl nevkusně podbízet nakladatelům. Důvodem k sepsání paměti byla snaha vyčistit si hlavu

a smířit se s přetrvávajícím zármutkem. Viděl v nich příležitost k vyrovnání se se ztrátou a vším, čím si musel projít před Freddieho předčasnou smrtí i po ní.

Jim Huttona jsem měl moc rád. Možná nezapadal do trpytivého světa celebrit, ale zůstal sám sebou a byl velice nezávislý. Nepřekvapí, že se na něm téměř desetileté soužití s Freddiem podepsalo, na což se snažil reagovat s humorem.

Když se po Freddieho smrti usadil v západním Londýně, radostí a pýchou se mu stala jeho zahrada, stejně jako v Garden Lodge v Kensingtonu, kde s Freddiem žili. Malá předměstská zahrádka v Ravenscourt Parku se s pozemky Garden Lodge sice nedala srovnávat, ale staral se o ni se stejnou péčí. Jim měl, jak se říká, šmrnc.

Během práce na knize se mi Jim svěřil, že za soužití s Freddiem musel často přetrpět uštěpačné poznámky jedné či dvou osob ze zpěvákova okolí. V týdnech po Freddieho smrti docházelo k podobně nečestnému chování ještě intenzivněji – došlo i na kruté tvrzení, že Jim Freddieho milencem nikdy nebyl. Vpravdě nechutný přístup k člověku, který tou dobou očividně truchlil.

Zdálo se, že někteří lidé nedokážou skrýt závist, že si Jim užíval jedinečné, láskyplné a dlouhodobé přátelství s Freddiem, zatímco oni přes veškerou snahu zůstali pouhými kolegy, známými či zaměstnanci. Někteří se Jimovi za své odpudivé chování později omluvili. Fakt, že jim jejich prohřešek okamžitě odpustil, protože se chtěl posunout dál, o Jimovi hodně vypovídá.

V Garden Lodge se v průběhu let vystřídal mnoho lidí, ale nikdo z nich neposkytl tak důvěrný vhled do Freddieho života jako Jim Hutton. Mercury rezolutně trval na tom, aby jeho přátelé a rodina měli vždy otevřené dveře. Garden Lodge

překypovala vřelostí a láskou. Rychlý sled událostí však Jimovi uštědřil jednu ránu za druhou.

Jimovi nakonec došlo, že život v Londýně bez Freddieho je pro něho těžko snesitelný, a koncem 90. let se v tichosti vytratil zpátky do Irska. Jeho tamější domov byl místem – možná posledním –, kde Jim Hutton našel skutečné útočiště, kde mohl vzpomínat na tajuplného Freddieho.

Když se Jim natrvalo přestěhoval do Carlow, občas jsem s ním mluvil po telefonu. Konečně našel klid a mír, které mu v Londýně chyběly. Velmi důležitá pro něho byla jeho velká rodina (měl devět sourozenců!). Jak mi řekl, podržela ho nad vodou. Jeho cit k Freddiemu nikdy nezeslábl, ale tehdy podle mě potřeboval najít útěchu v bezvýhradné lásce, kterou obvykle nejlépe nabízejí pokrevní příbuzní.

Po návratu do Irska se jeho bungalov rovněž stal bezpečným útočištěm pro nejrůznější psy a kočky. Bylo pro něho charakteristické, že se kromě vlastních koček s láskou spřátelil i s těmi toulavými. Dobře se staral i o svou irskou zahradu, a jako vzpomínku na Garden Lodge ji vybavil malým jezírkem s japonskými kapry.

Jim si nikdy moc nerozuměl s financemi a býval až příliš štědrý. Nepřekvapí tak, že se finanční rezervy z časů s Freddieem záhy rozkutálely. Občas proto musel vypomáhat bratrům, kteří se zabývali stavařinou. Také pomáhal sousedům a přátelům se zahradními pracemi.

Ve druhé polovině roku 2009 Jim onemocněl a 1. ledna 2010 zemřel doma, obklopen rodinou. Pohřeb proběhl v malém kostele v Bennekerry kousek od Carlow. V Bennekerry Jim strávil značnou část svého, podle všeho velmi šťastného, dětství.

Vydat knihu „Mercury a já“ na Kindle, aby si našla být jen pár nových čtenářů, se zdá být na místě. Jsou to upřímné

a otevřené paměti a dojemný příběh lásky mezi muži z 80. let, kdy vrcholila epidemie AIDS a homosexuálové to v Británii neměli lehké. E-kniha vychází v neděli 24. listopadu – 22 let ode dne, kdy jsme ztratili Freddieho a kdy zemřela hudba.

Elektronické vydání oslavíme malým křtem v londýnském klubu Ivy a doufáme, že se nám přitom podaří vybrat nějaké peníze pro nadaci Stonewall. Bude tam pár lidí, kteří Freddieho s Jimem znali a měli rádi, a společně pozdvihneme číše na nejzvláštnější pár rocku. Oba nám bolestně chybí.

Tim Wapshott
Londýn, listopad 2013

www.mercuryandme.com

Předmluva

Freddie Mercury byl jedinečný. Nejprve musím uvést, že jsem zaujatý. Za těch dvanáct let, co jsem mu dělal osobního asistenta, jsem se od něho naučil víc o umění, nábytku, porcelánu a spoustě dalších věcí, než bych se dozvěděl z jakýchkoli přednášek. Freddieho životní elán byl nakažlivý.

Považuji za štěstí, že jsem s ním mohl zažít dobré časy, a i když bych upřednostňoval jiný konec, považuji za štěstí i to, že jsem s ním jako jeden z mála mohl prožít jeho poslední dny. Byl to hudební génius, byl houževnatý, tvrdohlavý, dobrosrdečný, starostlivý a především ryzí.

Takový byl i Jim Hutton, kterého jsem znal přes dvacet let. Poprvé jsme na sebe narazili v rušném jídelním koutku obchodního domu Selfridge's roku 1973. Pak jsme ztratili kontakt, až jsem jednoho večera přišel do Freddieho bytu na večeři a Jim tam byl. Neviděli jsme se pár let, ale zdálo se to jako pár týdnů.

Freddie a Jim byli bezesporu zvláštní pár. Kvůli jejich povahám byl jejich život všechno, jen ne jednoduchý. Alespoň však nebyl nudný.

Jsem si jistý, že následující text bude velice zajímavý. Přinese nové informace o člověku, o němž už byla popsána spousta stránek. Jim si nikdy moc nebral servítky.

Peter Freestone
Londýn SW1
srpen 1994

1

Jaký Freddie?

Byl to prostě další obyčejný londýnský víkend na konci roku 1983. Jeho větší část jsem strávil popíjením po hospodách a klubech pro homosexuály se svým milencem Johnem Alexanderem. Byl to podsaditý kluk s tmavými vlasy a já byl do něj blázen. V neděli večer jsme skončili v gay klubu jménem Cocobana v suterénu hotelu v západolondýnském Kensingtonu, kam jsem zavítal poprvé.

Stáli jsme poblíž baru a pili plechovkové ležáky. Klub byl vcelku zaplněný a kolem se motala spousta cizích lidí, kteří tančili na disko beaty burácející z reproduktorů.

Stalo se to tuším v průběhu čtvrtého ležáku. John odešel na toaletu a pak se u mě objevil tenhle chlápek. Mně bylo čtyřiatřicet, jemu o něco víc. Byl neformálně oblečený do džín a bílého tílka, a stejně jako já měl knír. Byl štíhlý a vůbec to nebyl můj typ. Jsem spíš na namakané drsnáky.

„Můžu tě na něco pozvat?“ zeptal se.

Měl jsem skoro plnou plechovku, tak jsem řekl: „Děkuju, nechci.“ Pak se zajímal, co mám v plánu na večer.

„Odpal,“ setřel jsem ho. „Na to by ses měl zeptat mého kluka.“ Chlápek viděl, že mu u mě pšenka nepokvete, a vrátil se zpátky do kouta k přátelům.

„Někdo se mě zrovna pokusil sbalit,“ oznámil jsem Johnovi, když se vrátil.

„Kdo jako? zeptal se. „Kterej?“

„Támhle,“ ukázal jsem.

„To je Freddie Mercury!“ on na to, ale mně to vůbec nic neříkalo – ani v nejmenším. Jiná situace by byla, kdyby šlo o provozního z hotelu Savoy, kde jsem pracoval. Ale populární hudbu jsem nesledoval. Ačkoli jsem měl pořád puštěné rádio, nerozeznal jsem jednu kapelu od druhé ani jednotlivé zpěváky. O Queen jsem nikdy neslyšel. Johnovi nevadilo, že to Freddie zkusil – naopak, potěšilo ho, že se slavný zpěvák zajímal o jeho partnera.

Pokračovali jsme s Johnem v pití až do půlnoční zavíračky a pak jsme zamířili domů do Claphamu na jihu Londýna. Druhý den ráno jsem zamířil zase do práce, dělal jsem pánského holiče v malé provozovně v hotelu Savoy.

Čtyři nebo pět měsíců po onom večeru v gay klubu Cocobana mě John vytáhl na večeři do nóbl restaurace September's v Earl's Courtu v západním Londýně.

Seděl jsem zády ke vchodu a vychutnával si lahodné jídlo. Užíval jsem si život, fakt mě nic netrápilo. Pak se mi John podíval přes rameno a řekl: „Hele, máš tu kamaráda.“

„Koho?“ zeptal jsem se.

„Freddieho Mercuryho,“ on na to. „Toho chlápka, co se tě před pár měsíci snažil sbalit v Cocobaně.“

Ohlédl jsem se, pokud možno nenápadně, a on tam opravdu večeřel s přáteli. Myslím, že si mě nevšiml.

Nedlouho poté jsme se s Johnem přestěhovali do Suttonu v Surrey, kde jsme sehnali podnájem. Naší domácí, paní Ivy Tavernerové, bylo přes sedmdesát; s Johnem jsme se dělili o dvě podkrovní místnosti její poloviny dvojdomku. Bylo to skromné bydlení: ložnice, obývací pokoj a základní kuchyňské zařízení na odpočívadle.

Po krátké době jsme ale zjistili, že potřebujeme víc prostoru, a začali si vzájemně lézt na nervy. Nečekal jsem od života moc, ale zoufale jsem toužil po harmonickém, láskyplném vztahu. Začal jsem se k Johnovi chovat příliš majetnicky a dopadlo to tak, že ve mně začal vidět přítěž; prahl po svobodě. Na jaře roku 1984 jsme se po dvouletém vztahu rozešli. Podnám jsem si nechal já, John se odstěhoval. Zůstali jsme přáteli.

Pracoval jsem jako holič ve všední dny a každé druhé sobotní dopoledne. Končival jsem kolem šesté, a než jsem po třičtvrtěhodinové cestě vlakem z Victoria Station dorazil domů a udělal si něco k jídlu, byla většina večera pryč.

U Ivy Tavernerové jsem si žil poklidným životem. Sem tam jsem si v Suttonu s někým vyšel na drink, ale obvykle jsem společnost nevyhledával. Nejsem promiskuitní typ a nikdy jsem si nevyrazil jen tak někoho sbalit. Vystačím si sám. Občas jsem se s někým seznámil a někdy to skončilo románkem, ale vždycky jsem se na to díval tak, že co se má stát, to se stane. Zvykl jsem si chodit jednou týdně, a to ve čtvrtek, kdy jsem dostával výplatu, do gay hospody Market Tavern ve Vauxhallu na jihu Londýna. Ze Suttonu to byla pořádná dálka, ale považoval jsem to tam za svůj lokál. Vždycky jsem postával na stejném místě u baru a očumoval barmany, s pivem před sebou a s krabičkou cigaret pěkně zastrčenou do ohrnutého rukávu. Na tom fleku jsem vždycky strávil celou noc, dal si pár piv, nasával atmosféru a ostatní nechával být. Bavil jsem se pozorováním toho, jak se baví cizí lidi.

Když přišly letní měsíce, začalo trávení celých víkendů v Suttonu zavánět nudou, tak jsem přesunul večerní pití na sobotu. Vždycky jsem se domníval, že jsem o těch večerech úplně sám. Zjevně tomu tak nebylo. Mnoho let poté, po Freddieho smrti, jsem absolvoval otevřený rozhovor s Joem Fannellim,